

TEZAU LITURGIC

17 OCTOMBRIE

SLUJBA SOBORULUI SF. DOCTORI FĂRĂ DE ARGINȚI

ATENA, 2020

17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΣΥΝΑΞΙΣ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό· *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰσιῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Ἀναργύρων τὴν μνήμην πάντες συνδράμωμεν, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καὶ ἀγνῶ συνειδότι, αὐτοῖς συνεκβοῶντες· χαῖρετε νῦν, τῶν ἀσθενούντων ἢ ἴασις, ὅτι ὑμεῖς ὑπειλήφατε ἐκ Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῶν ἰάσεων. *(Δίς)*

Τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου καλῶς φυλάξαντες, φιλαργυρίας νόσον, ἐκτεμόντες πανσόφως, ἰᾶσθε ἀναργύρως· ὅθεν ὑμῶν, τὴν πανσέβαστον ἄθλησιν, ἀξιοχρέως τιμῶμεν θαυματουργοί, ἰκετεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡς παρρησίαν λαβόντες, παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ ἐλεεῖν καὶ σώζειν, ἐκ ποικίλων κινδύνων, λυτρώσασθε τοὺς πίσει ὑμνοῦντας ὑμᾶς, θεοφόροι Ἀνάργυροι, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ψυχῆς ἅμα καὶ τοῦ σώματος.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ἴατροὶ τῶν ἀσθενούντων, θησαυροὶ τῶν ἰαμάτων, σωτήριοι τῶν πιστῶν, Ἀνάργυροι πανευκλεεῖς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κράζοντας, καὶ ὀδυνωμένους ἰάσασθε,

ίκετεύοντες Θεόν τόν ἀγαθόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Πάντας νῦν τοὺς σεπτούς, τιμῶντες Ἀναργύρους, τὴν τούτων θείαν μνήμην, φαιδρῶς ἐπιτελοῦμεν, ναῶ τῷ τούτων σήμερον.

Στ.: *Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.*

Ἡμέτεροι φρουροί, καὶ φύλακες τοῦ κόσμου, τοῖς πᾶσι τὰς ἰάσεις, ἀφθόνως χορηγεῖτε, καὶ μετὰ πότιμον Ἅγιοι

Στ.: *Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ.*

Οἶκος ὁ ἱερός, ὑμῶν σεπτὴ χορεία, καταφύγιον πάντων, καὶ κοινὸν ἰατρεῖον, Ἀναργυροὶ πανένδοξοι.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, δοξάζοντες ὑμνοῦμεν, μονάδα τῇ οὐσίᾳ, καὶ τρία τοῖς προσώποις, ἦν προσκυνοῦμεν ἅπαντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Παρθένε τὸν ἐκ Σοῦ, τεχθέντα Θεὸν Λόγον, δυσώπει Θεοτόκε, μετὰ τῶν Ἀναργύρων, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὲ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὖς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙῶ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τὸ· *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰσθῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενοι, ἐν οὐρανοῖς τὴν ἐλπίδα, θησαυρὸν ἀσύλητον, ἑαυτοῖς οἱ Ἅγιοι ἐθησαύρισαν· δωρεὰν ἔλαβον, δωρεὰν διδοῦσι, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα, χρυσὸν ἢ ἄργυρον, εὐαγγελικῶς οὐκ ἐκτήσαντο, ἀνθρώποις τε καὶ κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας μετέδωκαν· ἵνα διὰ πάντων, ὑπήκοοι γενόμενοι Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦλην ἔβδελύξαντο, τὴν ἐπὶ γῆς φθειρομένην, οὐρανοπολίται δε, ἐν σαρκὶ ὡς ἄγγελοι ἐχρημάτισαν, ἢ ὁμόφρων σύσκηνον, νῦν πληθὺς ὁμότροπος, τῶν Ἁγίων καὶ ὁμόψυχος· διὸ τοῖς κάμνουσι, πᾶσι τὰς ἰάσεις βραβεύουσιν, ἀναργυρον παρέχοντες, τὴν εὐεργεσίαν τοῖς χρήζουσιν, οὓς ἐν ἐτησίοις τιμήσωμεν ἀξίως ἑορταῖς, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύοντες, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλην εἰσοικίσαντες, ἐν ἑαυτοῖς τὴν Τριάδα, χορὸς ὁ αἰίδιμος, Ἀναργύρων οὓς ὁμοῦ, νῦν γεραίρομεν, ὡς κρουνοὶ βλύζουσιν, ἐκ πηγῆς νάματα, ζωηφόρου τῶν ἰάσεων· ὧν καὶ τὰ λείψανα, πάθη δι' ἀφῆς θεραπεύουσι, καὶ μόνα τὰ ὀνόματα, νόσους ἐκ βροτῶν ἀπελαύνουσι, πάντων τῶν προσφύγων, σωτήριοι λιμένες ἐν Χριστῷ, Ὡ παρρησία πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερα. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖου ἐν Μάρτυσιν.

Τοὺς γενναίους ὑμνήσωμεν, Ἀναργύρους τοὺς ζύμπαντα, ὁμοῦ κοινὸν φέροντας τὸ φερώνυμον, Θείου φρουροὺς ἡμῶν πέλοντας, τοὺς ζήλω τῆς πίστεως, καὶ στοργῇ τῇ πρὸς Θεόν, καὶ τῷ πέλας ἐκδώσαντας ἑαυτοὺς στερρῶς, πρὸς κοινήν εὐποιΐαν ταῶν ἀπάντων, ἀναργύρως, ὧν οἱ πλείους, ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ ἐνήθησαν.

Τὴν τριττὴν εὐφημήσωμεν, νῦν δυάδα ὁμώνυμον, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τοὺς θεόφρονας, καὶ ὁμοτρόπους ἐν ἅπασιν, τὸν Κῦρον συνάμα τε, Ἰωάννη

τῷ κλεινῷ, θεῖον Παντελεήμονα καὶ Ἑρμόλαον,
Διομήδην Σαμψών τε τοὺς ἐνδόξους, σὺν Μωκίῳ
Ἀνικήτῳ, Θαλλέλαιον τε καὶ Τρύφωνα.

Τὰ σεπτὰ ἐγκαυχήματα, Ἐκκλησίας βλαστήμα,
κλεινοὺς Ἀναργύρους νῦν τοὺς πανόλβιους,
ἀνευφημήσωμεν σήμερον, τοὺς θείους προμάχους τε,
ἀντιλήπτορας θερμούς, τοῖς πιστῶς καταφεύγουσι,
πάσαις θλίψεσι, ποταμοὺς ἀεννάους ἰαμάτων, τοὺς
προχέοντας τὰ ρεῖθρα, πάντας ἐν πᾶσι προφθάνοντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου

Ἀτελεύτητος ὑπάρχει τῶν Ἁγίων ἡ χάρις, ἣν παρὰ
Χριστοῦ ἐκομίσαντο· ὅθεν αὐτῶν καὶ τὰ λείψανα, ἐκ
θείας δυνάμεως, διηνεκῶς ἐνεργοῦσι τοῖς θαύμασιν,
ᾧ καὶ τὰ ὀνόματα μόνα, ἐκ πίστεως ἐπιβοώμενα, τῶν
ἀνιάτων ἀλγηδόνων ἀπαλλάττουσι, δι' ᾧ Κύριε καὶ
ἡμᾶς, τῶν τῆς ψυχῶν καὶ σώματος παθῶν
ἐλευθέρωσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ
ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως
ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ
τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει
Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι'
ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν
δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν
ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

*Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΜΓ' 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιοθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ' ἀρχῆς καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ

εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Λιτή. Ἦχος α'.

Τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων, ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, ἀναργύρως τὰ πάθη, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, θεραπεύετε, παγκόσμιοι Ἀνάργυροι· ὅθεν δι' ὑμῶν Χριστὸς τοῖς πιστοῖς, τὴν δεδομένην εὐρωσίαν χαριζόμενος, φωστῆρας ἀπλανεῖς ὑμᾶς ἀναδείκνυσι τῇ οἰκουμένη, αὐτῷ πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐκ τῆς ἄνωθεν προμηθείας, τὴν τῶν ἱαμάτων ἄβυσσον ἐξαντλήσαντες, πᾶσιν ἀναβλύζετε τοῖς πιστοῖς, τὰς ἰάσεις Ἀνάργυροι· ὑπερφυῶς γὰρ τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη, ἐν χειρουργίαις μουσικαῖς, ἐκ θησαυρῶν τοῦ Πνεύματος, φάρμακα προτιθέντες σωτήρια, τοῖς κάμνουσι θεραπεύετε· ὅθεν ναὸς σεπτὸς γεγονότες, τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος, ἐν ὑμῖν σαφῶς τὴν κατοικίαν ποιησαμένης, αὐτῇ πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ πηγὴ τῶν ἱαμάτων, ἓνα καὶ μόνον ἐθεράπευε τοῦ ἔτους, ἡ σκηνὴ τῶν Ἀναργύρων, ἅπαν τὸ πλῆθος θεραπεύει τῶν νοσοῦντων· ἀνενδεῆς γὰρ ὑπάρχει καὶ ἀδαπάνητος, ὁ πλοῦτος τῶν Ἁγίων. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Πόθῳ θείῳ καὶ ἔρωτι τῶν μελλόντων, πρακτικῶς πολιτευσάμενοι, τὰς σωτηρίους ὁδοὺς διηλύσατε. Ὅθεν τὸ καθαρὸν τῆς ψυχῆς, ἀκηλίδωτον τηρήσαντες, τῶν ἐνύλων τελείως ἀπέστησε. Πνεύματι δὲ θείῳ χρυσωθέντες, ἀκρύσως τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι παρέχετε, δυὰς ἱερά, φωταυγῆς ξυνωρίς,

πεφωτισμένον θεῖον ζεῦγος Ἀνάργυροι, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις ἐπισκεπτόμενοι ἡμᾶς, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς νόσους, ἀναργύρως ἰώμενοι.

Μεγάλων ἀξιωθέντες δωρεῶν πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου, ἐν τῇ γῆ ἐπολιτεύσασθε· καὶ διερχόμενοι πανταχοῦ, δωρεὰν τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη ἰώμενοι, ὤφθητε Ἀγγέλων συνόμιλοι, Κοσμᾶ σὺν τῷ Δαμιανῷ τῷ σοφῷ ἀδελφοὶ τερπνότατοι, καὶ ἡμῶν τὰ πάθη, ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν ἰάσασθε.

Ἀγάλλεται ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων εἰς αἰῶνας· βασιλείαν γὰρ οὐρανῶν ἐκληρονόμησαν. Γῆ τὰ λείψανα αὐτῶν δεξαμένη, εὐωδίαν διέπνευσε· Δοῦλοι Χριστοῦ γεγόνασι, κατασκηνώσαντες εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἴατροὶ τῶν ἀσθενούντων, θησαυροὶ τῶν ἰαμάτων, σωτῆρες τῶν πιστῶν, Ἀνάργυροι πανευκλεεῖς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κράζοντας, καὶ ὀδυνωμένους ἰάσασθε, σὺν τῇ Θεοδότῃ, ἰκετεύοντες, Θεὸν τὸν ἀγαθόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Ἦχος πλ. β'.

Φαιδρὰ καὶ ἐπίφωτος, ἀνέτειλε σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀναργύρων Χριστοῦ, λαμπρῶς καταλάμπουσα ταῖς ἀκτῖσι τῶν θαυμάτων· δεῦτε οὖν φιλέοργοι, πιστῶς πανηγυρίσωμεν, δεῦτε τῇ σοφῷ τῶν Ἁγίων, προθύμως πάντες προσδράμωμεν, ὅπως τὴν ταχίστην ἴασιν, ἀφθόνως παρ' αὐτῶν κοιμισώμεθα· ἀναργύρω γὰρ παρέχουσι πᾶσι, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῶν ἰαμάτων τὰ χαρίσματα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τίς μὴ θαυμάσει; τίς μὴ δοξάσει; τίς μὴ ὑμνήσει πιστῶς, τῶν σοφῶν καὶ ἐνδόξων Ἀναργύρων τὰ θαύματα; ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀγίαν αὐτῶν μετάστασιν, πᾶσι χορηγοῦσι τοῖς προστρέχουσι πλουσίως τὰ ἰάματα, καὶ τὰ τίμια καὶ ἅγια λείψανα αὐτῶν, βρύουσι τὴν χάριν τῶν ἰάσεων. Ὡ Δυὰς ἀγία! ὦ τίμιαι κάραι! ὦ σοφία καὶ δόξα, τῆς ἐκ Θεοῦ δοθείσης ἡμῖν χάριτος! Διὸ ὕμνοις ἄσωμεν τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ, τῷ ἀναδείξαντι τούτους, εἰς ἰατρείαν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α' . Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῶν Ἀναργύρων σεπτός, χορὸς ὁ θεῖος τὸν Θεὸν ἀγαπήσαντα, ψυχῆς ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ διανοίας σοφοί, καὶ ἰσχύος ἄγαν ὡς ἐχέφρονες· δι' ὃν ἠγαπήσατε ὀλοψύχως μακάριοι, καὶ τὸν πλησίον ἑαυτῶν πλεῖον ἐνδοξοί, θεῖοι πρόμαχοι ὡς ἐν ἔργῳ ἐδείξατε· τόπους γὰρ ἀμειβόμενοι, καὶ σφόδρα συμπάσχοντες, πᾶσιν αὐτοῖς ἀναργύρως, ἐχορηγεῖτε τὴν ἴασιν, ἐξ ὧν καὶ οἱ πλείους, μαρτυρίας λαμπρῶ στέφει κατεκοσμήθητε.

Στ.: *Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.*

Χαίροις, τῶν Ἀναργύρων κλεινός, ὄμιλος θεῖος,
 ἑαυτοὺς καταγώγια, Τριάδος τῆς ὑπερθέου,
 ἐνδεδειχότες σοφοί, τῇ καθάρσει πάντως καὶ ἀγνότητι,
 ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, λαμπρὰ ὄφθητε κάτοπτρα,
 καὶ ἐξ αὐτῆς τε νῦν τρανώς ἐλαμπόμενοι,
 ἀναδείκνυσθε ὡπερ ἥλιοι πάμφωτοι· πᾶσαν γὰρ τὴν
 ὑφήλιον, ἀεὶ καταυγάζετε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι,
 σκότος παθῶν ἀπελαύνοντες, οὓς νῦν δυσωποῦμεν,
 ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθαι τὸ μέγα ἔλεος.

Στ.: Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ.

Χαίροις, τῶν Ἀναργύρων τερπνὴ, χορεία πᾶσα τὴν
 ὑφήλιον ἄπασαν, ἀεὶ ἐπισκεπτόμενη, καὶ μετὰ πότμον
 καλῶς, ὡς καὶ ζῶσα φίλτρῳ τῷ πρὸς Κύριον, καὶ τῇ
 συμπαθείᾳ τε, ταῇ πρὸς πάντας πανόλβιοι, κοινοὶ
 σωτῆρες, καὶ θερμότατοι πρόμαχοι, ἐνδεικνύμενοι τὸν
 λαὸν ὑμῶν Ἅγιοι, πᾶσι τοῖς καταφεύγουσι, πηγὴν
 ἀνεξάντλητον, ἀφ' ἧς ἀντλοῦντες οἱ πάντες, ψυχῶν
 ὁμοῦ καὶ τοῦ σώματος, ἡμῶν τὰς ἰάσεις, ἀνεκλείπτως·
 διὸ πόθῳ ὑμᾶς γεραίρομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστόν, ἐνεργοῦντα ἐν ὑμῖν Ἅγιοι
 Ἀνάργυροι, θαυματουργεῖτε ἐν κόσμῳ, ἀσθενοῦντας
 θεραπεύετε· καὶ γὰρ τὸ ἰατρεῖον ὑμῶν πηγὴ ὑπάρχει
 ἀνεξάντλητος, ἀντλουμένη δὲ μᾶλλον ὑπερεκβλύζει,
 καὶ χεομένη περισσεύεται, καθ' ἑκάστην κενουμένη
 καὶ πληθουομένη, πᾶσι χορηγοῦσα καὶ μὴ
 λειπομένη. Καὶ οἱ ἀρυόμενοι κορέννυνται ἰάματα, καὶ
 αὕτη διαμένει ἀδαπάνητος. Τί οὖν ὑμᾶς καλέσωμεν;

Θεράποντας, ἰατροὺς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· ἰατῆρας παθῶν ἀνιάτων· δωρεὰν ἰωμένους ἅπαντας· εἰληφότας χαρίσματα παρὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Θεοτόκε, Σὺ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀναργύρων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἅγιοι Ἀναργυροὶ καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὲ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὖς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

*Μετὰ τὴν α' σιχολογίαν,
κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφου Σου Σωτήρ.*

Ἀπάντων τῶν σεπτῶν, Ἀναργύρων τὴν μνήμην, τὴν
θείαν καὶ φαιδράν, τῶν ἡμῶν πολιούκων, τελέσωμεν
θεόφρονες, καταχρέος γηθόμενοι, καὶ γὰρ πέλουσι,
κοινοὶ προστάται καὶ σῶσαι, πάσαις θλίψεσι, πάντα
ρύόμενοι τάχος, τοὺς πίσει προστρέχοντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἀνύμφευτε ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν
πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων,
καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντα λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ
Σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν
σῶσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις Σου.

*Μετὰ τὴν β' σιχολογίαν,
κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.*

Τὸν ἀδαπάνητον, θεῖοι Ἀνάργυροι, τῆς συμπαθείας
τε, καὶ τῆς χρηστότητος, πλοῦτον ὑμῶν ἀδυνατεῖ, νοῦς
βρότειος ἐννοῆσαι, γλῶσσά τε πανεύλαλος, ἐξειπεῖν
ὑπερβαίνοντα, καὶ τὰ ὠκεάνεια, ρεῖθρα ὄντως τοῖς
πλήθεσι, θαυμάτων διὸ καὶ βοῶμεν· καίρειται κρῆναι
ἀέναοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ
ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ
καταπλαγεὶς ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον,
προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ

ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ
Κεχαριτωμένη.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον,
κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.*

Οὐρανόθεν θαυμάτων τὴν δωρεάν, παραδόξως
λαβόντες παρὰ Χριστοῦ, πάντα θεραπεύετε,
ἀναργύρως τὰ πάθη, ἐν ἡμῖν γὰρ ὠφθη ἡ χάρις τοῦ
Πνεύματος, ἐνεργοῦσα θείων ἰάσεων δύναμιν, ὅθεν
καὶ ἀφθάρτων, ἀγαθῶν εὐπορίαν, τῇ πίστει ἐκτήσασθε,
ἀναργύρῳ φρονήματι, θεοφόροι Ἀνάργυροι,
πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην
ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τὴν Βασίλισσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν Μητέρα
τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ἐν φωναῖς μεγαλύνομεν καὶ
ὑμνοῦντες βοήσωμεν· ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία Παρθένε
πανύμνητε, τοὺς τιμῶντάς σε σῶζε καὶ σκέπε
πρεσβείαις Σου, ἐκ πειρασμῶν παντοίων καὶ νόσων
καὶ θλίψεων, ἔχεις γὰρ ὡς Μήτηρ, τοῦ Θεοῦ
παρρησίαν, οἰκτεῖρειν βραβεύειν τε, νοσημάτων τὴν
ἴασιν, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ Σῷ Υἱῷ καὶ
Θεῷ, τοῦ δοθῆναι συγγνώμην τοῖς δούλοις Σου.

Οἱ ἀναβαθμοί· τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.
Προκείμενον: *Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ,
ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.*

Στ.: *Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.*

Εὐαγγέλιον: *Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς...*

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τῶν Ἀναργύρων...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ἀγάλλεται ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων εἰς αἰῶνας, Βασιλείαν γὰρ οὐρανῶν ἐκληρονόμησαν, γῆ τὰ λείψανα αὐτῶν δεξαμένη, εὐωδίαν διέπνευσε, δοῦλοι Χριστοῦ γεγόνασι, κατασκηνώσαντες εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων. Ποίημα Βενεδίκτου ἱερομονάχου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Πίστως αἰτουμένῳ μοι, τοῦ δοῦναι λόγον πρεσβεύσατε, σοφίας Ἀνάργυροι, ὅπως ὑμνήσω φαιδρῶς, θερμοὶ πρόμαχοι, ὁμοῦ τὴν σεβασμίαν, ὑμῶν νῦν πανήγυριν τὴν ἀεισέβαστον.

Βαβαὶ τοῦ τολμήματος! ὅπως τοὺς πάντας ἐτόλμησα, αἰνέσαι νῦν ἄσμασι, ὑμᾶς Ἀνάργυροι, μὴ δυνάμενος κἄν ἓνα ἐξυμνήσαι, ὑμῶν δὲ τῇ χάριτι τοῦτο τεθάρρηκα.

Ἡ γῆ ἀπηνέγκατο, ὑμᾶς ὧ θεῖοι Ἀνάργυροι, ὁ Πόλος κατέχει δὲ πάντως τὰ πνεύματα, ὑμῶν ἔνδοξοι, θερμότετοι προστάται, ὅθεν εἰς οὐράνια νῦν συναγάλλεσθε.

Θεοτοκίου.

Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, καΐρε ἢ μόνη βλαστήσασα, τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, καΐρε ἢ τέξασα, τὸ ὀσφράδιον τοῦ μόνου Βασιλέως, καΐρε ἀπειρόγαμε κόσμου διάσωσα.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς Σοὺς ὕμνολόγους.

Τριπτὴν συζυγίαν Ἀναργύρων, Κοσμᾶ τε καὶ τοῦ Δαμιανοῦ, πάντιμον νῦν γεραίρομεν, τῶν καὶ ἐπιτηδεύματος, τοῦ ἴσου ὡς καὶ κλήσεως, τετυχηκότων πανάριστα.

Λαμπροὶ τε τῇ πίστει καὶ τῷ βίῳ, καὶ ἴσοι τὸν ζῆλον οἱ στερροὶ, ὤφθησαν οἱ ἐκ Ῥώμης τε, καὶ ἐκ Ἀσίας λάμπαντες, καὶ οἱ ἐξ Ἀραβίας τε, διὸ ὁμοῦ γεραιέσθωσαν.

Τίς ἂν κατ' ἀξίαν εὐφημήσει, τὸν ἔρωτα τὸν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν πλησίον Ἅγιοι; Δι' ὃν περιοδεύετε, τόπων ἐκ τόπων ἔνδοξοι, εὐεργετοῦντας τοὺς ἅπαντας.

Θεοτοκίου.

Χειμάζει με κλύδων ἀμαρτίας, καὶ σάλος ἀτόπων λογισμῶν, σπλαγχνίσθητι πανάμωμε, καὶ χεῖρα βοηθείας με, ὡς ἐλεήμων ἔκτεινον, ὅπως σωζόμενος γεραίρω Σε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἱαμάτων δοτῆρες θαυματουργοί, καὶ θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί, πᾶσιν ἀνεδείχθητε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, τῶν γὰρ παθῶν τὴν φλόγα τῇ πίστει

δροσιζοντες, τῶν πιστῶν ἐν ταύτῃ τὸ φρόνημα
θάλπετε· ὄθεν ἰατρεῖον, τῶν ψυχῶν κεκτημένοι, τὸν
θεῖον ναὸν ὑμῶν ἐν αὐτῷ καταφεύγομεν, θεοφόροι
Ἀνάργυροι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
παισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ὡς παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξίν, ἀπειράνδρος
τεκοῦσα Θεὸν Σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν γενεαὶ τῶν
ἀνθρώπων, τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν ἐν Σοὶ τῆς θεότητος,
καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὄθεν
τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι
τὸν πανάγιον Τόκον Σου, καὶ συμφώνως βοᾶμέν Σοι·
πρέσβευε τῷ Σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν παισμάτων δοῦναι
τὴν συγχώρησιν, τοῖ εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὴν Αὐτοῦ
ἀγαθότητα.

Ῥδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Κύρου Ἰωάννου τε θείαν στοργήν, καὶ τὸν
βιαιότατον θάνατον, ὃν τῇ ἀθλήσει, τῇ ἐνδόξῳ
ἀνδρικῶς, καθυποστάντες ὤφθησαν, κλέος τῶν
Μαρτύρων ὑμνήσωμεν.

Τοῦ Παντελεήμονος νῦν τοῦ λαμπροῦ, καὶ ἐνδόξου
Μάρτυρος σήμερον, σὺν Ἑρμολάῳ, τῷ αὐτοῦ
καθηγητῇ, λίαν εἰκὸς μεμνήσθαι με, ὡς τῶν
Ἀναργύρων ἐξάρχοντες.

Ὡς λαμπρὸς ἐφάνης τῷ βίῳ σοφέ, ἀλλὰ καὶ τοῖς
ἄθλοις λαμπρότερος, Παντελεῆμον, κλήσιν ἄνωθεν

πλουτῶν, ἦν καὶ κυροῖς τοῖς πράγμασι, πάντας ἐλεῶν τοὺς προστρέχοντας.

Θεοτοκίου.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν, πίστει ἱκετεύω καὶ δέμαι, ὡς ἐλεήμων, ἰλεῶν μοι τὸν Κριτὴν, καὶ Σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, ὅπως ἐν αἰνέσει δοξάζω σε.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Σαμψὼν τὸν θεόφρονα, σὺν Διομήδη σήμερον, τὰ σεπτὰ καυχήματα χορείας, τῶν Ἀναργύρων πάντες τιμήσωμεν, τούτους ἐκτενῶς σὺν τοῖς λοιποῖς, πρεσβευτὰς προβάλλοντες, πρὸς Θεὸν τὸν παντάνακτα.

Καὶ Μώκιον ἄσμασι, γεραίρω καὶ Ἀνίκητον, νῦν ὡς τοῦ χοροῦ τῶν Ἀναργύρων, πέλοντας ἄμφω καὶ κατυναγάζοντας, ἅπαντας θαυμάτων ταῖς βολαῖς, τοὺς πιστῶς προσφεύγοντας, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσι.

Πῶς ἂν παραδράμωμεν, σφραγίδα καὶ καύχημα, τοῦ κλεινοῦ χοροῦ τῶν Ἀναργύρων, σεπτὴν τριάφα τὸν Θαλλέλαιόν τε, Τρύφωνα καὶ Ἰουλιανόν, τοὺς θαυμάτων ἄπαυστον, τὴν πληθὺν πᾶσι νέμοντας.

Θεοτοκίου.

Μὴ παύση πρεσβεύουσα, Θεὸν ὄν ἐσωμάτωσας, Κόρη ὡς Σωτῆρα καὶ Δεσπότην, λύσιν δωρήσαι τῶν ἐπταισμένων μοι καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀγαγεῖν, αὖθις εὐφροσύνην με, ἦν ἀφρόνως ἀπώλεσα.

Ἦδη σ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν ὑμῶν ἔνδοξοι, θεῖοι Ἀνάργυροι, σῶσαι καὶ ῥῦσαι θερμότατοι, τὴν παρ' ὑμῶν αἰτοῦμεν πιστῶς βοήθειαν.

Δεκάτην οἶδα καὶ πάντερπνον, ὑμῶν τὴν συζυγίαν Ἀνάργυροι, τριπτὴν ὁμώνυμον, ἑβδόμη δ' αὖ ἐπιλοίπους τε, τοὺς ἅπαντας κοινῇ γε φερωνυμήσαντας.

Εἰκοσάριθμοὶ που τυγχάνετε, Ἀνάργυροι ὡς στύλοι ἀκράδαντοι, καὶ πύργοι ἄσειστοι, καὶ ποταμοὶ τε ἀένναοι, τὰ θαύματα τοῖς πᾶσι πλουσίως ῥέοντες.

Τετράκις πέντε ὑπάρχοντες, τῆς γῆς τὴν τετραμέρειαν ἅπασαν, καταφωτίζετε, ψυχῆς ὁμοῦ καὶ τὰ σώματα, κατ' ἄμφω τὰς αἰσθήσεις πάντων ἰώμενοι.

Θεοτοκίου.

Ἕμνεῖν Σε χρέος ὀφείλομεν, ἀλλ' ὄντως πρὸς ἀξίαν οὐ σθένομεν, διὸ θαυμάζοντες, σιγῇ τιμῶμεν τὸ ἄφραστον, φρικτῶς ἐν Σοὶ Παρθένε πραχθὲν μυστήριον.

Κουτάκιον. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Οἱ ἐν πειρασμοῖς καὶ θλίψεσιν ὑπάρχοντες, τῷ ναῷ ὑμῶν προστρέχοντες λαμβάνομεν, τὰ σεπτὰ ἰάματα, τῆς ἐν τούτῳ οἰκούσης θείας χάριτος Ἀνάργυροι, ὑμεῖς γὰρ ἀεὶ τῷ κόσμῳ πηγάζετε ἰάματα.

Ὁ Οἶκος.

Πάσης συνέσεως καὶ σοφίας ὑπέρκειται ὁ λόγος τῶν σοφῶν Ἀναργύρων, καὶ πᾶσι γνῶσιν παρέχουσι. Τοῦ

γὰρ Ὑψίστου χάριν λαβόντες, ἀοράτως τὴν ῥῶσιν δωροῦνται πάσιν, ὅθεν κάμοι διηγήσεως χάριν δεδώρηνται ὑμνήσαι ὡς θεοφόρους, εὐαρέστους Θεοῦ καὶ θεράποντας, ἰαμάτων πλήθη παρέχοντας, ἀλγηδόνων γὰρ πάντας λυτροῦται, ἀεὶ τῷ κόσμῳ πηγάζετε ἰάματα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Εἴκοσι Ἀναργύρων· Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἐκ Ῥώμης, Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἐξ Ἀσίας, Κοσμά, Δαμιανοῦ, Εὐτροπίου, Ἀνθίμου καὶ Λεοντίου τῶν ἐξ Ἀραβίας, Κύρου καὶ Ἰωάννου, Παντελεήμονος καὶ Ἑρμολάου, Σαμφῶν καὶ Διομήδους, Μωκίου καὶ Ἀνικήτου, Ἰουλιανοῦ, Θαλλελαίου καὶ Τρύφωνος.

*Πάντας τιμῷ σθνάμα τοὺς Ἀναργύρους,
ἐν τῷδε ναῷ τῷ σφίσιν ἠγερμένῳ.*

*Ἡ εἰκοσάριθμος πέλουσα τῶν Ἀναργύρων,
χορεία σῶζε τοὺς δὲ τοὺς σοὺς οἰκέτας.*

Εἴκοσιν ὁμοῦ νυνὶ ἀναργύροας πάντας μέλπω.

*Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.*

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Οὐκ ἐθέλχθητε οὐδόλος, ᾧ θεόφρονες, τῇ ματαιότητι, οὐδέ τινι τῶν τερπνῶν, τοῦ βίου ἀλλ' ἅπαντα σκύβαλα ἤγησθε, Χριστὸν ἔχοντες· ᾧ καὶ πιστῶς κραυγάζετε· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ κελεύσματι τῷ θείῳ πειθαρχήσαντες, οὐ κατεδέξασθε, παρ' οὐδενός τι λαβεῖν, σοφοὶ πρὸς ἀντάμειψιν δῶρον ἐλάβετε, δῶρον δίδοτε, ὅθεν καὶ ἐκληρώσασθε, τὸ φερώνυμον εἰκότως.

Πῶς αἰνέσωμεν ὑμᾶς ᾧ παμμακάριστοι, τοὺς ὑπερβαίνοντας, καὶ νοῦν καὶ λόγον ἡμῶν, καὶ λίαν ξενίζοντας τοῖς ξένοις θαύμασι, διὸ κράζομεν· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίου.

Ῥητορεύουσα οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα, ὑμνολογῆσαι Σε, ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφεῖμ, ὑψώθης κυήσασα τὸν Βασιλέα Χριστὸν, Ὅν ἰκέτευε, πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς πιστῶς Σε προσκυνοῦντας.

Ῥδὴ η' . Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἄνθη τε καὶ κρίνα ἐν λειμῶνι, καὶ ρόδα τῆς Ἐκκλησίας ἀνεφάνητε, τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ξένως καθηδύνοντες, ὡς εὐωδία ἀρρήτον τούτοις ἐμπνέοντες, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε βοᾶσι, καὶ ὑπερυποῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἥλιοι καθάπερ προτεθέντες, τῷ θείῳ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, πάντας καταυγάζετε, τοῖς θαυμάτων λάμπεσι, ἃ καθ' ἑκάστην Ἄγιοι τελεῖν οὐ παύετε, τοῖς κραυγάζουσιν· ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυποῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κρήναι ποταμοὶ τε ἀεννάως, προχέοντες δὴ τοῖς πᾶσι τὰ ἰάματα, ὦφθητε μακάριοι, πάντας

θεραπεύοντες, τοὺς προσιόντας ἄληκτα ψάλλειν
προτρέποντες· τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίου.

Χεῖρα ἐκτενῶς ἐπανατείνω, καὶ ὄμματα τῆς ψυχῆς
μου πρὸς Σὲ Δέσποινα, ὅλος συνεχόμενος, τοῖς
ποικίλαις θλίψεσι, καὶ τὴν θερμὴν ἀντίληψιν Σοῦ
προσκαλούμενος, διὸ ἐν ἀμηχάνοις τὸν πλοῦτον,
δειξον Θεοτόκε τῆς Σῆς φιλανθρωπίας.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Ἄπαντες πιστῶς τὴν μνήμην τελέσωμεν τῶν
πολιούχων ἡμῶν, καὶ πανηγυρίσωμεν, λαμπρῶς
βοῶντες αὐτοῖς φρουρήσατε, ποιμνην ὑμῶν μακάριοι
θεῖοι ὑπέρμαχοι, ἀπὸ πάσης βλάβης τε καὶ θλίψεως,
καὶ ἐκ νόσων παντοίων λυτρούμενοι.

Ἴδε φωταυγῆς, λαμπρὰ καὶ πανεύσημος τῶν
Ἀναργύρων νυνί, ἡ μνήμη ἀνέτειλε, καὶ καταυγάζει
πιστῶν συστήματα, τῶν προσιόντων πίστει τε θερμῇ
καὶ πόθῳ πολλῷ, εἰς τὸν θεῖον ναὸν καὶ σεπτότατον,
τὸν τῇ κλήσει αὐτῶν κλειζόμενον.

Δέξαι ὃ πληθὺς, σοφῶν Ἀναργύρων νῦν τὸ παρὸν
ψέλλισμα, οὔσα θεοτίμητος, λίαν ἐν πᾶσιν ὥσπερ
ἐδέξατο, χήρας λεπτὰ τὰ δύω τε Χριστὸς ὁ Κύριος, καὶ
πταισμάτων, ἄφεσιν μοι αἴτησαι, καὶ διπλῆς
ἀσθενείας με λύτρωσαι.

Θεοτοκίου.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἐκβοήσωμεν, χαῖρε κόσμου Δέσποινα, χαῖρε Μαρία Κυρία πάντων ἡμῶν, χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος ἐν γυναιξὶ καὶ καλή, χαῖρε σκεῦος, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ Σὲ κενωθὲν εἰσδεξάμενον.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι.

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, Ἀνάργυροι μακάριοι, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ θεραπεύειν ἅπαντας, τοὺς πιστῶς προστέροντας, τῷ θεῷ ὑμῶν τεμένει, διὰ τοῦτο συμφώνως, μακαρίζομεν ἀξίως, τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην.

Ἔτερον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Σὺν τοῖς Κοσμᾶ ὑμνήσωμεν, Σαμψῶν Παντελεήμονα Δαμιανοὺς Ἑρμόλαον, Κύρον καὶ Ἰωάννην, Θαλλέλαιον Ἀνίκητον, Τρύφωνα Διομήδη, Λεόντιον Εὐτρόπιον, Ἄνθιμον σὺν Μωκίῳ, Ἰουλιανόν, καὶ τοὺς Εἴκοσιν ἅμα εὐφημοῦντες, ἐνθέως ἐορτάσωμεν, τὴν φαιδρὰν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίου.

Ὅρος Θεοῦ παλάτιον, καὶ λυχνίαν καὶ στάμναν, καὶ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, ράβδον τε καὶ πυρεῖον, καὶ θεῖον θρόνον καὶ πύλην, καὶ ναὸν καὶ παστάδα, ὑμνήσωμεν θεόφρονες, τὴν ἀγνήν καὶ Παρθένον ἐξ ἧς Θεός, σαρκωθείς ἀτρέπτως καὶ ὑπὲρ φύσιν, ἐθέωσε τὸ πρόσλημμα, ἀπορρήτῳ ἐνώσει.

Αἶνοι. Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσι

Νάμασι τοῦ Πνεύματος, ὡς ποταμοὶ προσκλυζόμενοι, καὶ σαφῶς πελαγίζοντες, τὴν κτίσιν ἀρδεύετε, ταῖς θεοσημείαις, καὶ ταῖς παραδόξοις, τῶν ἱαμάτων παροχαῖς, καὶ ψυχοφθόρα πάθη ξηραίνετε, καὶ νόσους θεραπεύετε, καὶ φυγαδεύετε πνεύματα, θεοφόροι Ἀνάργυροι, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Πάθη ἀλογώτατα, καθυποτάξαντες Ἅγιοι, ψυχικαῖς ταῖς δυνάμεσιν, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας, ἐπιχορηγεῖτε, παρὰ Χριστοῦ τὴν δωρεάν, τῶν ἱαμάτων καταπλουτήσαντες· διὸ τὴν ἱερὰν ὑμῶν, καὶ φωτοφόρον πανήγυριν, ἐκτελοῦντες αἰτούμεθα, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ θεῖος ναὸς ὑμῶν, ὡς οὐρανὸς ἀναδέδεικται, φωταυγῆς καὶ οὐράνιος, ὡς ἄστρα τὰ θαύματα, τὰ σωτηριώδη, νῦν προσκεκτημένος, καὶ ὡσπερ ἥλιον φαιδρόν, τῶν ἱαμάτων θεῖαν ἐνέργειαν, Κοσμᾶ μακαριώτατε, Δαμιανὲ παναοίδιμε, τοῦ Κυρίου θεράποντες, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, τὰς ἰάσεις παρέχετε πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιοθέντες, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· Φησὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοζήλους τῶν Ἀποστόλων. Ἴδου δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν, κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν, καὶ

θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διὸ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ καλῶς πολιτευσάμενοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρούοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη Δοξολογία

